

Mỹ tự biết là số mình đã tận. Hắn định mình hạ được kẻ thù không đội trời chung Kamốp, và ngang nhiên làm chủ hai mỹ nhân, ngờ đâu lại đem thân vào miệng kẻ thù. Võ thuật và tác xạ không phải là sở trường của Phan Mỹ. Hắn không lạ gì Kamốp: một đại huyền đen khét tiếng về nhu đạo, một tay súng cừ khôi, hễ rút súng ra là đối phương mất mạng.

Song Phan Mỹ không còn lối thoát nào nữa, nhận lời thách thức của Kamốp là chết, nhưng thả nhân lời để kéo dài thời giờ, chờ cơ hội lật ngược thế cờ.

Vi vậy hắn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh:

— Được, tôi sẵn sàng đấu súng với anh.

Cửa phòng đối diện Phan Mỹ mở toang, đại tá Kamốp đi ra. Gặp hắn, Kamốp mỉm cười sâu độc:

— Trong đời, biết ai hơn ai, phải không đồng chí? Bây giờ, mời đồng chí vào đây.

Như kẻ mất hồn, Phan Mỹ theo Kamốp vào phòng. Đồ đạc trong phòng đã được dọn sạch, chỉ còn trơ lại mấy cái ghế kê sát vào góc. Nhìn thấy 2 vệ sĩ khổng lồ của Kamốp dựa lưng vào tường, Phan Mỹ nói:

— Tôi chỉ đấu súng với anh nếu tinh thần thượng võ được tuyệt đối tôn trọng. Anh giết được tôi thì chẳng nói làm gì, nhưng bằng tôi bắn hạ anh, các vệ sĩ của anh sẽ báo thù.

Kamốp cười nửa miệng:

— Anh muốn người của tôi tránh xa ra chỗ gì? Tôi sẵn lòng. Nếu tôi không lầm, nhân viên của anh đã canh gác đầy đường Thái phiến, và một

số đang đứng ngoài biệt thự, đợi anh ra lệnh để xô vào. Tôi sẽ cho vệ sĩ của tôi xuống nhà ngay bây giờ. Họ chỉ nổ súng nếu đàn em của anh nhảy vào biệt thự. Còn ở trên này chỉ có mình tôi với anh. Anh Phan Mỹ ơi, tôi cần nói trước là anh sẽ chết. Anh sẽ chết như con muỗi bẹp dí dưới gót giày tôi vậy. Giết anh xong, tôi sẽ lên phi cơ về Liên xô. Vụ sắp xếp để hèn của anh trước Tòa để hãm hại tôi không đi đến đâu. Vì tôi đã nắm được bằng chứng cụ thể anh bắt tay với lực lượng của lão Hoàng.

— Còn anh, anh cũng bắt tay với mẹ Huyền Hoa, tay sai của lão Hoàng, để thủ tiêu tôi và tòa đại sứ Trung quốc.

Kamốp hừ một tiếng:

— Anh nói đúng. Nhưng anh sẽ không còn sống trên cõi đất này nữa để khiêu nại. Trong 3 phút, anh sẽ xuống âm phủ.

Ngoảnh lại phía vệ sĩ, hắn ra lệnh:

— Xuống dưới nhà. 10 phút nữa lên đây, nhặt xác Phan Mỹ.

Hai tên vệ sĩ lúi lúi đi ra ngoài,

Trong khi ấy, một biến chuyển quan trọng xảy ra trong phòng khách rộng mênh mông dưới nhà. Kamốp chỉ bằng lòng lên lầu chờ Phan Mỹ, với điều kiện bà Hoa và toàn thể nhân viên tập hợp trong xa-lông dưới sự canh chừng của 2 vệ sĩ Kamốp. Còn 2 vệ sĩ theo hắn lên gác.

Vào những lúc thần Chết gần kề, người ta mới thấy uyên lực của sắc đẹp. Bà Hoa đã dùng mỹ nhân kế kéo Phan Mỹ tới biệt thự gặp Kamốp, một ầu nữa bà Hoa lại dùng mỹ nhân kế lung lạc 2 tên vệ sĩ khổng lồ của Smerch.

Thoạt tiên, chúng ngồi trên ghế ở cửa ra vào, nét mặt lầm lì, khẩu súng đặt trên đùi, sẵn sàng nhả đạn. Song chỉ một phút sau, trước nụ cười tươi như hoa nở của Nguyệt Thanh và Quỳnh Ngọc, chúng đã bất khó chịu. Cặp mắt xanh biếc của hai gã đàn ông Nga đột nhiên đỏ ngầu.

Nguyệt Thanh thân nhiên rót vốt-ka nóng. Hoi men làm má nàng hấy hấy như trái đào mới chín.

Bỗng nàng đứng dậy, nghiêng người, nhìn ra vườn. Ánh đèn chệnh chệch làm tăng những đường cong uyển chuyển trên ngực và vai nàng. Tên vệ sĩ cao gầy 2 thước ngó theo nàng, miệng mím lại. Rồi hắn buột miệng một tiếng Nga tục tĩu. Bạn hắn quát mắt :

— Đừng làm bậy.

Nhưng hắn không nghe lời khuyên của bạn. Hắn khệnh khạng đứng dậy, tiến về phía Nguyệt Thanh. Nàng giả vờ thét lên, rồi đi lùi, đi lùi ra cửa. Phía sau cửa là một hành lang dài tối om.

Tên vệ sĩ không lỡ cứ bước theo trong khi Nguyệt Thanh cứ lùi. Ra đến hành lang, nàng vùng bỏ chạy. Hắn quát lớn :

— Đứng lại, không bắn.

Nàng chạy vòng vào phòng ăn. Tên vệ sĩ chạy theo. Hắn không ngờ rằng Nguyệt Thanh đã thủ sẵn một con dao nhọn hoắt trong tay. Tên vệ sĩ vừa lộ đầu vào, nàng đã phóng lưỡi dao ra. Trúng cổ họng, hắn loạng choạng một giây rồi ngã gục.

Thấy bạn chưa vào, tên thứ hai sốt ruột, tiến a cửa, song không quên chĩa khẩu tiểu liên vào

mọi người trong phòng. Hắn nghe tiếng kêu của Nguyệt Thanh. Trong một giây đồng hồ thiếu bình tĩnh, hắn chạy tới. Quỳnh Ngọc mở ngăn kéo lấy một lưỡi dao khác. Không thấy bạn, tên vệ sĩ vội chạy vào.

Soét một tiếng. Lưỡi dao cắm giữa tim, cây thịt trăm cân húc vào tường, rồi trở thành cái xác không hồn.

Toàn thể mọi người đều vụt dậy như máy. Phan Mỹ đã lên lầu từ nãy. Bà Huyền Hoa mở tủ buyp-phê, lôi ra hai sợi dây điện, nối đầu vào nhau. Trong vòng 5 phút, biệt thự sẽ nổ tung, dưới sức mạnh của một khối lát-tích chôn ngầm ở cầu thang.

Quỳnh Ngọc rút cầu chì. Toàn căn nhà chìm trong bóng tối. Bà Hoa dẫn đường, mọi người chạy vút ra sân trèo tường, vượt sang biệt thự của Vương Lệ.

Hai tên vệ sĩ của Kamốp vừa ra đến cầu thang thì đèn tắt. Biết là có biến, chúng vội vàng quay lại. Đèn tắt giữa lúc Kamốp và Phan Mỹ rút súng. Chưa ai kịp bắn thì một tiếng nổ kinh thiên động địa xảy ra. Trong chớp mắt, ngôi nhà đổ sập đổ sụp, gạch ngói bay tan tãc.

Ngoài đường, súng máy lác đác nổ. Nhân viên của Kamốp và Phan Mỹ bắt đầu xung đột. Trước khi bị một thanh sắt bay vèo trúng đầu, vỡ nát thái dương, Kamốp còn nhả được một viên đạn vào giữa tim Phan Mỹ. Tay ôm vết thương chí tử, khẩu súng văng xuống sân nhà, Phan Mỹ gục vào tường. Bức tường đổ sụp, hai thủ lĩnh tình báo lọt xuống vườn, dưới hàng tấn gạch đá, toàn thân nát người không kịp kêu lên một tiếng.

Trên chiếc xe nhỏ xíu, cả thấy có 8 người. 3 người đàn ông vừa được Kamốp trả tự do, « chú Ba », người đóng vai trò quan trọng trong âm mưu đánh lừa Phan Mỹ mang thân vào hang cọp, Nguyệt Thanh, Quỳnh Ngọc, Vương Lệ và bà Huyền Hoa.

Vụ nổ kinh hồn và cuộc chạm súng trước biệt thự đã tạo cơ hội thuận tiện cho 8 người thoát khỏi vòng vây. Chạy được một quãng, xe dừng lại. Một chiếc xe hơi đeo số bộ Ngoại giao đậu sẵn bên đường. Nguyệt Thanh và Quỳnh Ngọc ngồi chung xe với Vương Lệ, còn 5 người sang xe hơi mới.

5 phút sau, Vương Lệ lái vào bộ ngoại giao. Linh gác cản lại, Vương Lệ thò đầu ra cửa xe, đưa chứng minh thư. Nhận ra Vương Lệ, linh gác không hỏi gì nữa.

Xe đậu lại, Vương Lệ tiến vào cầu thang sau. Một tên linh mặc đồ trận giờ súng đuổi nàng. Bụp một tiếng, viên đạn qua đầu súng hãm thanh bằng cao su trúng giữa trán, tên linh vút khẩu tiểu liên, chúi vào thang gác.

Wương Lệ mở cửa xuống hầm.

Nàng không ngờ có người gác, núp sau cánh cửa. Một viên đạn vèo qua mặt nàng. Suýt nữa nàng mất mạng. Quỳnh Ngọc c hĩa súng vào góc. Tên linh rú lên một tiếng đau đớn.

Trong khi đó, Nguyệt Thanh đặt một cái hộp to bằng nửa cái vali lên sàn nhà. Nàng đeo mũ nghe vào tai. Tiếng bíp bíp vang ra rõ ràng. Nàng đi ra cửa, tiếng bíp bíp giảm bớt. Ghé xuống miệng hầm, tiếng bíp bíp gia tăng cường độ.

Nàng bỏ mũ nghe, ngẩng đầu lên :

— Đúng rồi. Anh ấy bị giam dưới hầm.

Nguyệt Thanh cầm tiểu liên, mai phục bên cửa. Quỳnh Ngọc theo Vương Lệ xuống hầm. Đèn dưới hầm được bật sáng trưng. Tuy nhiên, không có người gác nào. Quỳnh Ngọc gọi lớn :

— Văn Bình.

Đang ngồi bó gối trong sà lim, Văn Bình vùng dậy. Thấy chàng sau chấn song sắt, Vương Lệ rú lên :

— Trời ơi, anh.

Nàng chạy bỏ lại, nắm lấy tay chàng, đưa lên môi hôn. Quỳnh Ngọc lặng người như bị sét đánh. Văn Bình nhìn thấy sự thay đổi trên mặt nàng.

Quỳnh Ngọc đưa súng cho chàng. Chàng xả một loạt đạn vào cửa. Cánh cửa nặng nề mở ra. Cả ba chạy ra cầu thang.

Bỗng có tiếng gọi khẩn thiết :

— Vương Lệ, Vương Lệ.

Đó là tiếng gọi của Bôrin. Vương Lệ đứng khựng lại. Nàng lặng lẽ chĩa súng vào ổ khóa. Khi nhận lời đi cứu Văn Bình, nàng quên bằng Bôrin, chồng nàng.

Nhưng Bôrin không quên nàng. Hắn đợi nàng từ lâu. Trong giấc mơ, hắn thấy nàng xuống hầm, khoác vai một người đàn ông lạ. Máu ghen sôi lên, hắn ôm chặt lấy nàng. Vương Lệ rú lên. Cái muông bằng nhôm được mài nhọn như lưỡi dao đã xiên qua họng nàng. Nàng buông chổng ra, gục chết trên nền xi măng ướt át.

Như người điên, Bôrin túm lấy áo Văn Bình.

Trong lúc bất thần chàng tránh không kịp, mũi nhọn đâm ngập vào vai chàng. Chàng lao đao, dựa vào tường. Bờm rượt theo, chàng phóng ngọn cước vào mặt hắn. Bị bắn vào cửa sắt, hắn toan bỏ dây thì Quỳnh Ngọc đã nổ súng. Viên đạn 9 ly làm miệng hắn vỡ nát.

Lúc hai người lên đến miệng hầm thì nhiều tiếng súng nổ vang. Chiếc xe tiếp ứng của bà Huyền Hoa đầu ngoài đường bị phát lộ. Văn Bình chạy vội lên xe, Nguyệt Thanh lái phăng phăng ra cửa. Một viên đạn cắm vào kính trước, nòng cúi rạp xuống vô lăng, phóng vào đèn tối mù mịt.

Từ xe bà Hoa, nhiều tia lửa đỏ ối vụt ra. Trong chớp mắt, vọng gác trước bộ Ngoại giao im bất tiếng súng.

Văn Bình hỏi Nguyệt Thanh :

— Chúng mình đi đâu ?

Nàng đáp :

Ra phi trường, về Vọng các.

Trời gần sáng, đường sá vắng tanh. Đến đường Hàng Vôi, Nguyệt Thanh thắng lại, nòng quay về phía Văn Bình :

— Chúng mình ở đây đợi Vũ Kinh.

Hai tiếng « chúng mình », nàng nói bằng giọng vô cùng âu yếm. Quỳnh Ngọc nhìn hai người trong sự sửng sốt vô bèn. Nàng nhìn mình Văn Bình chỉ biết mỉm cười. Nàng không ngờ còn hai người đàn bà khác nữa.

Một lúc đèn pha từ đầu đường chiếu tới. Nguyệt Thanh nói :

— Anh cứ ngồi yên trong xe. Mẹ em đã thu xếp xong xuôi rồi.

Ngang xe bà Hoa, đèn pha dừng lại rồi tắt ngúm. Văn Bình thấy một đoàn người lơ nhữ treo lên

chiếc cam-nhông nét. Mọi việc xảy ra quá nhanh, Văn Bình không kịp theo dõi chi tiết. Bà Hoa đã đến bên chàng không biết khi nào. Dưới ánh sáng mờ mờ, bà trông như một nữ lão trông đang chỉ huy trận địa. Bà nói với Văn Bình :

— Chúc anh thượng lộ bình an.

Chàng ngạc nhiên :

— Thưa bà, xong rồi à ?

— Xong rồi. Không ai ngăn cản ở phi trường nữa đâu. Kamốp và Phan Mỹ đã chết. Tôi đã thay 5 người trong phái đoàn bằng 5 người của ta. Con Nguyệt Thanh cùng đi với anh. Tôi nhờ anh trông nom nó. Trông nom như người anh ruột đối với em gái khờ dại. Nếu có chuyện gì, anh chết với tôi.

Nguyệt Thanh phản đối :

— Mẹ làm như con là con nít lên ba ra đường sợ mẹ mình bắt ấy.

Bà Hoa nghiêm sắc mặt :

— Sự đời nhiều lắt léo, con chưa hiểu được đâu, vì thế mẹ mới căn dặn anh Văn Bình. Thôi, đến giờ rồi, thiếu tá Vũ Kinh sẽ đưa phái đoàn lên phi cơ.

Văn Bình nói :

— Vũ Kinh có phải rút vào bí mật không ?

— Lát nữa, sau khi phi cơ cất cánh, Vũ Kinh sẽ đi Sầm sơn, xuống tàu ngầm của ông Hoàng. Ông Hoàng cho biết là công việc đã hoàn tất mỹ mãn : hai tòa đại sứ Trung cộng và Nga sẽ còn đánh nhau hàng năm nữa chưa hết.

Bỗng Quỳnh Ngọc xen vào :

— Thưa bà, tôi xin được ở lại.

Bà Hoa mỉm cười :

— Tôi đã biết tại sao cô dòi ở lại. Song giá cô cùng về với Văn Bình thì hơn. Sở dĩ tôi cho con Thanh tới mời cô dự cứu Văn Bình là để cô thu thập thêm một kinh nghiệm nghề nghiệp. Tôi không muốn nói rõ hơn sợ cô buồn, vì tôi biết con gái tôi cùng ở vào hoàn cảnh như cô.

Quỳnh Ngọc nín thính. Bà Hoa lái xe trở về trung tâm Hà nội. Trên mặt Nguyệt Thanh long lanh một giọt lệ. Song miệng nàng mỉm cười. Nàng khóc vì xa mẹ, nhưng lại cười vì được ở gần chàng thanh niên khôi ngô và tài tuấn. Quỳnh Ngọc bặm môi để khỏi bật ra tiếng khóc. Thiếu tá Vũ Kính ra lệnh cho tài xế lái lên cầu Long biên.

Văn Bình ngồi yên trong góc. Ba giờ nữa, chàng sẽ có mặt ở Vọng các. Vết thương ở vai làm chàng đau buốt, nhưng trái tim chàng còn đau buốt hơn. Đương đầu với những con cáo già như Kamốp và Phan Mỹ chàng không hề run sợ. Nhưng thái độ của những thiếu nữ hờ hờ xuân tình lại làm chàng run sợ lạ thường.

Gió lạnh quạt vào mặt chàng. Chàng ngẫm nhỏ nhỏ :

— Yêu là chết trong lòng một ít.

NGƯỜI THÙ TÂM

tặng các bạn đã quen Z. 28 từ năm 1958